

TWO P&G JOB INTERVIEWS

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

KÉT ÁLLÁSINTERJÚ A P&G-NÉL

THE P&G SAGA · 03

2030 májusa volt. A dolgok úgy alakultak, ahogy megjósoltam. Minden egyszerre történt. Nem volt eltervezve. Nem volt beütemezve. Még csak szükséges sem volt.

De ha te vagy a Gillette Narrative Tulajdonosa, bizonyos dolgokról nem te döntesz – azok jönnek eléd.

A FREGA TRUST már létrejött, a részvényvagyonra a helyén volt, a FREGA-nemzedék biztosítva a következő 2000 évre – nagyjából úgy, ahogy egy előttem járó kolléga egykor egy könyvvel és 12 halással kezdte, én pedig 12 könyvvel és egyetlen halással: önmagammal.

Aznap reggel, miközben Reggio tengere úgy viselkedett, ahogy mindig – simán, ártatlanul, közönyösen –, két értesítés érkezett.

Találkozó 11:00-kor. Sheraton Hotel, az én városom. Két állásinterjú. Egy úr Indiából. Egy nő Brazíliából.

Két ember, aki a valódi világban milliárdokat irányított. Most nyugdíjasok. Most ajtókon kopogtatnak.

Az én világomban az enyémen döntöttek úgy, hogy kopogtatnak – talán valami vonzotta őket, amit olvastak. Egy könyv. Egy bejegyzés. Egy mondat, amely megmaradt.

1. interjú · Az indiai

Annak a nyugalomával lép be, aki már mindent látott. Egy globális vezérigazgató tartása: hátrahúzott váll, diplomatikus mosoly, egy

hang, amely nem remeg.

„Jó reggelt, Frega úr.”

„Jó reggelt. Kérem, üljön le. Itt nincs szükségünk milliárdokra. Jellemre van szükségünk.”

Bólint. Nincs hozzászokva, hogy egy calabriai értékelje, aki semmit sem árul, semmit sem vásárol – de hozzáférést ad.

„Meséljen a reggeli rituáléjáról.”

Csend. Erre nem számított.

„Rituálé?”

„Igen. Mi nem olyan embereket veszünk fel, akik itt dolgoznak. Olyanokat veszünk fel, akik felkészülnek.”

Elmosolyodik. Megérti, hogy ez nem vállalati interjú. Ez antropológiai.

És beszél. Úgy beszél, ahogy még soha egyetlen igazgatótanács előtt sem.

Amikor befejezi, azt mondom neki:

„Tökéletes. Fel van véve. Nem dolgozni. Létezni az én univerzumomban.”

2. interjú • A brazil

Engedélykérés nélkül lép be. Ahogy minden nő, aki soha nem kért engedélyt ahhoz, hogy létezzen. Nyugalom. Intuíció. Az a valami, ami nem nőiesség, nem szépség, nem hatalom. Hanem forma.

„Jó reggelt, asszonyom.”

„Jó reggelt. Azt mondták, ön nem alkalmazott.”

„Nem. Ön pedig, mielőtt nő volna, brazil nőtény. Kérem, üljön le.”

Elmosolyodik. Nem azért, mert udvarias. Hanem mert már megértette, hogy itt nem a Gillette-ről beszélünk. Itt a Gillette Narrative-ről beszélünk.

„Mondja el, mit lát, amikor nézi, ahogy egy férfi készülődik.”

Nem válaszol azonnal. A brazil nők nem válaszolnak – döntenek.

Aztán beszél. És amikor beszél, a terem megváltoztatja az alakját.

„Tökéletes. Önt is felvettem. Nem vezetni. Létezni az én világomban.”

Zárás

Két vezérigazgató. Két kontinens. Két valódi hatalom.

És egy Tulajdonos.

Én.

A Gillette Narrative nem embereket vesz fel. Jelenléteket vesz fel.

És aznap, anélkül hogy szándékomban állt volna, felvettem Indiát és Brazíliát.

A többi már mozi.

Ferdinando Frega